

Сливенската околия днесъ има 40 заселища. Имената на половината отъ тѣхъ сж български. Въ това число влизатъ: 1) чисто български имена, 2) прѣкръстени и 3) побългарени. Чисто български сж: Бѣла, Глушникъ, Глуфишево, Драгоданово, Калояново, Мечкарево, Струпецъ и Сливенъ. Къмъ тия имена трѣба да прибавимъ името на село Сотиря, което, ако и етимологически грѣцко Σωτήρος, σωτήρ = Спасъ, спасителъ), е черковно българско, защото българитѣ, наравно съ гърцитѣ, като християни и православни, сж си служили еднакво съ черковното и кръстно име Сотиръ.

Прѣкръстенитѣ имена сж: Гавраилово (по-рано Дерменъ-Дере), Горно-Александрово (по-рано Бургуджий) Михайлово (по-рано Черкешлий), Николаево (по-рано Яна-Кьой) Скобелево (по-рано Кьопеклий)¹⁾

Побългаренитѣ или смѣсени по номенклатуренъ произходъ имена сж: Бѣла-Чешлий, Джиново, Касъмово, Малко-Чочовени, Голѣмо-Чочовени и Трапоклово.

Останалитѣ 19 сливенски села сж съ чисто турски имена: Артаклари, Налбантларе, Сарж-Яръ, Чамъ-Дере, Ени Кьой, Кюмюрджи-Чифликъ, Юренджикъ, Есирлий, Кавлаклий, Чибуклий, Бозаджий, Аладаглий, Турсунлий, Чаирлий, Чокоба и Демирджилий.

Послѣднитѣ сливенски села сж сравнително нови. Най-старитѣ отъ тѣхъ не датиратъ повече отъ прѣди два вѣка. Тѣ сж направени върху землища, които по-рано сж били чисто български, а при това — съ чисто българска номенклатура. Не рѣдко при тѣхъ срѣщаме слѣди отъ срѣдновѣковни български укрѣпления или заселища. Тоя прѣвратъ въ номенклатурата на сливенско се извършва най-вече отъ края на XVII-я вѣкъ, когато тукашнитѣ селени, редовно грабени и сѣчени отъ даалии, капасъзи, дангули, кърджалии и т. н., напушатъ окървавенитѣ си огнища и бѣгатъ: или въ близкитѣ укрѣпени съ „шарамполъ“ градове, какъвто въ тоя край е билъ самиятъ Сливенъ, или пъкъ ма-

¹⁾ Опитътъ на единъ възторженъ керменлийски учителъ да прѣкрѣсти селото Керменлий на Славейково, по случай идването демократическата партия на властъ, до день днешенъ не е осъщественъ.